

CHCEME VOLIT DISTANČNĚ–SBÍRÁME PŘÍBĚHY

Neexistence možnosti volit v ČR korespondenčně mi velmi ztížila výkon mého volebního práva dvakrát. Poprvé to bylo v době, kdy jsem studoval v rámci programu Erasmus ve Valencii ve Španělsku, přičemž volit bylo možné pouze v Madridu, a to ještě pouze pro držitele voličského průkazu, který se vydává pouhých 15 dní před volbami; do Madridu bych tak musel cestovat dvakrát – jednou pro voličský průkaz a jednou při odevzdání hlasu.

Podruhé mě nemožnost volit jinak než prezenčně zaskočila v době, kdy jsem pět měsíců pobýval v Lucemburku z důvodu stáže u Evropské komise. V té době zrovna probíhaly volby do Evropského parlamentu. Připadlo mi (a i mnoha mým kolegům z jiných států EU) velmi zvláštní, že jsem se musel kvůli volbám vrátet do ČR, což bylo spojeno s nemalými časovými a finančními náklady. Častým argumentem odpůrců korespondenčního hlasování je, že občané žijící *trvale* v zahraničí nemají přehled o domácí politické scéně. To je velká mýlka, mnoho z nich dle mé zkušenosti sleduje domácí politiku více než leckterý občan ČR pobývajících v Česku. Stejně tak je problematické definovat, zda dotčený občan ČR žije v zahraničí *trvale* či jen *přechodně s úmyslem se brzy vrátit do ČR* (studenti či stážisti v programu Erasmus, pracující osoby s krátkodobou pracovní smlouvou v zahraničí). Myslím, že právě na druhou skupinu osob se v debatách o korespondenční volbě zapomíná.

Vojtěch Beran, Praha, překladatel, 34 let

